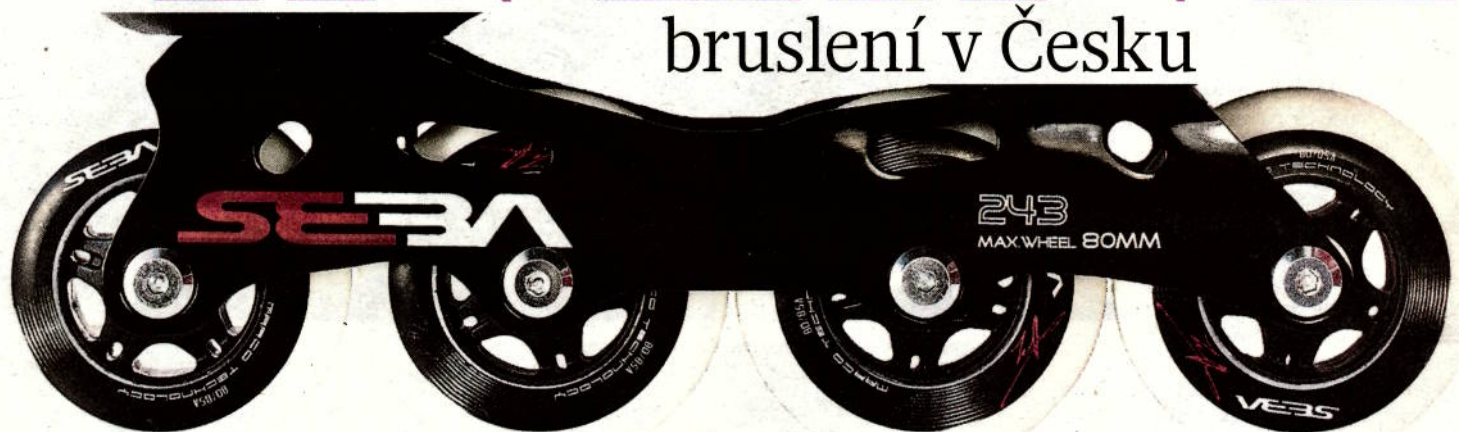

Ve světě se staly hitem **PŘED TŘICETI LETY** díky značce Rollerblade, u nás se in-line brusle objevily začátkem 90. let. Tehdy jsem brusle na kolečkách poprvé nasadil i já, a tak to začalo.

Jak jsem „rozjžděl“

IN-LINE

bruslení v Česku

PETR PRAVDA, IDNES.CZ

Moje první in-liny vypadaly otřesně. Trochu připomínaly lyžáky na sjezdovky. Ve srovnání s dnešními výrobky katastrofálně nepohodlné plastové skelety s přezkami a plastovými noži a čtyřmi kolečky o průměru 76 mm. Naštěstí nebylo tehdy moc kde jezdit, takže se člověk nestačil ani unavit a odřít si nohy.

Tenkrát na přelomu let 1993 a 1994 nebyly prakticky žádné cyklostezky. Začínali jsme proto bruslit v parcích, kde byly asfaltové cestičky, nebo na velkých poloprázdných parkovištích. A díky tomu se „řádilo“ i trochu jiným stylem než dnes. Víc než fitness jízda na delší tratě to byl podivný kompromis jízdy vpřed a pokusů o jednoduché triky. Zkoušeli jsme přešlapovat, ostře zatáčet, smykovat, prudce brzdit a zase se rozjždět.

Mezi běžci a cyklisty jsme připomínali trochu maršany. Bylo nás pár, lidé se otáčeli, zastavovali nás a ptali se, jaké to je.

Americké začátky

Těžké, ale ještě těžší to měli bratři Scott a Brennan Olsenové, kteří z in-line bruslí udělali v roce 1983 módní hit. Začínali ve sklepech svých rodičů v americkém státě Minnesota, kde dali dohromady hokejovou botu, polyretanová kolečka a brzdu na špičce. Vznikl rollerblade, mimochodem tak nazvali i svoji firmu, tedy in-line brusle. V Americe jim však dodnes nikdo neřekne jinak než rollerblades. Olsenové byli první a další firmy, které vznikly později, od nich už jen opisovaly.

I jejich brusle však měly nedostatky, kolečka se snadno ničila a špatně se nasazovala na nohy. Bratři neměli peníze na rozvoj

firmy, a tak ji prodali Robertu O. Naegelmu. Ten našel do jejich výroby hodně peněz a v roce 1988 vznikl slavný model Lightning TRS. Kožené boty nahradila umělá hmota, zpevnily se držáky koleček i jejich životnost. A hlavně – brzdy se dostaly na paty. Vznikla klasická in-line brusle a s ní přišel celosvětový rozvoj.

Český boom

První zlom v mém občasném bruslení přišel s okamžikem, kdy jsme v roce 1996 koupili brusličky i čtyřletému synku Matějovi. Pamatuji si, že poloprázdné parkoviště před botem Racek naproti pražskému podolskému stadionu pak pár let bývalo naším eldorádem. Ideální bylo, když tam stály aspoň dva holandské autokary. Bruslili jsme tak, že jsme hráli na babu a honili se mezi nimi. Padali a vstávali, učili se stabilitě.

Postupně však bruslařů přibývalo. Zprvu pomalu a pak čím dál rychleji. Někdy kolem roku 2000 už nebyl inlinista na pražské modřanské stezce ničím neobvyklým. To už jsme provozovali skutečnou fitness jízdu.

A tehdy přišel druhý zásadní zlom. Rok 2001 a setkání s podobným bruslařským „bláznem“ Martinem Jirsou. Vydávali jsme se na trať společně a snažili se bruslit tak trochu ve stylu olympijských rychlobruslařů. V cyklistických dresech, s helmou, chrániči, mírně předkloněni a s rukama za zády jsme polykali kilometry. Tehdy v létě napadlo Martina, že bychom mohli náš sport povýšit, pořádně zatrénovat a zúčastnit se v září maratonu světového in-line poháru v centru Vídně.

Západní Evropa tehdy zažívala zlatou éru závodního i masového kolečkového bruslení. Skoro každého velkého závodu se účastnily

stovky milovníků koleček, kteří startovali za první elitní vlnou. Velmi populární, zejména v Německu, byly i večerní a noční „open“ jízdy pro radost.

A tak jsme se v září 2001 postavili s Martinem Jirsou na start Vídeňského maratonu. Mělo to jen jednu slabinu. Bylo jedenáct stupňů a lilo jak z konve. Ujeli jsme to, lépe řečeno nějak uklouzali, ale bylo to hodně krušných 42 km. Pokusil jsem se proto spravit si náladu o měsíc a půl později při finále světového poháru v Římě. Bylo sice krásně, ale mělo to jiný háček. V závěsu za profíky nás odstartovalo jen asi dvacet amatérů. A navíc se polovina závodu jela kolem Kolosea, což bylo sice impozantní, ale musel jsem to prodrnat na kočičích hlavách.

S boomem cyklostezek v Česku se stal z in-line bruslení masový městský sport. Brusle se staly módní záležitostí a nezbytným doplňkem moderního člověka. Už byly mnohem lehčí, hezčí a prodyšnější. Zvětšoval se průměr koleček, rychlost se zvyšovala.

A zákonitě musel přijít třetí zlom. V roce 2005 rozjel bývalý triatlonista a šikovný organizátor Martin Plecítý velký projekt – seriál městských in-line závodů a volného bruslení pro děti i dospělé LifeInLine, který trvá dodnes, už devátou sezónou.

Zatímco v západní Evropě masový zájem o kolečka hodně opadl, u nás přetrvává. In-line brusle jsou vedle cyklistiky a joggingu hlavním městským outdoorovým sportem. Cyklostezky jsou pořád plné bruslařů.

Zatímco Martin Jirsa se dál účastní závodů, já předal žezlo synům. Ten nejstarší, který ve čtyřech letech dostal první brusličky, teď reprezentuje Česko na Mistrovství světa v in-line rychlobruslení v belgickém Ostende.